

"Het Europese parlement" in Nieuwe Rotterdamse Courant

Source: Nieuwe Rotterdamse Courant. dir. de publ. Baas F.; Pluygers, W. ; RRéd. Chef Stempels, A. 01.07.1958.
Rotterdam. "Het Europese parlement".

Copyright: (c) NRC Handelsblad
Nieuwe Rotterdamse Courant, 1958

URL: http://www.cvce.eu/obj/het_europese_parlement_in_nieuwe_rotterdamse_courant-nl-26009bcf-b4ef-4793-b12a-785391990069.html

Last updated: 27/05/2014

Het Europese parlement

DE LEDEN VAN het Europese parlement in Straatsburg kunnen terugzien op een week van hard en ingespannen werken. En toch kan men zich voorstellen, dat zij met een gevoel van onvoldaanheid naar huis zijn teruggekeerd. Want de hoeveelheid problemen die zij te verwerken kregen was te groot om in de relatief korte beschikbare tijd elk ervan, laat staan de onderdelen, zo grondig te behandelen als wenselijk en noodzakelijk zou zijn geweest. Terecht maakte voorzitter Robert Schuman aan het einde van de week de opmerking, dat een herziening van de werkmethode dringend geboden is, omdat het ondoenlijk is, de afgevaardigden en het personeel dag en nacht te laten werken. Daaraan zou nog kunnen worden toegevoegd, dat er met de huidige werkwijze niet veel terecht kan komen van de controlerende taak van de vergadering.

Maar waaruit zou zulk een wijziging van de werkmethode moeten bestaan? Duidelijk is in elk geval, dat men er niet komt, als men de jaarverslagen van elk der gemeenschappen afzonderlijk en dus de hele problemenreeks drie keer verticaal achter elkaar bespreekt. Logischer zou zijn in de breedte te werken, d.w.z. de verslagen der drie gemeenschappen tegelijkertijd te bespreken en zich elke zitting tot enkele onderwerpen te beperken, bijv. marktvragestukken, sociale kwesties en investeringsproblemen op de ene ; de handelspolitiek, politieke vragen, transport en energiebeleid op de volgende, om een willekeurig en slechts als illustratie bedoeld voorbeeld te geven.

Dat is op het ogenblik nog niet mogelijk, omdat de bepalingen die voor elk der drie gemeenschappen gelden, niet op elkaar zijn afgestemd. Toch zal men het o.i. in deze richting moeten zoeken, wil men tot een rationele werkwijze komen. Tevens zou de vergadering op deze wijze de eenheid van de drie naast elkaar bestaande en organisch niet met elkaar verbonden gemeenschappen helpen vergroten en de „integratie van de integratie" helpen bevorderen.

MAAR NIET ALLEEN de overladenheid van het programma heeft gemaakt, dat ondanks het harde werken het gevoel van voldaanheid aan het einde ontbrak. Ook politiek zijn op sommige punten de zaken niet zo uit de verf gekomen als men gewent zou hebben. Dat gold al meteen voor de zetelkwestie. De stemming over de vraag, waar naar de mening der assemblee de zetel gevestigd moest worden heeft zich voltrokken in een sfeer van rivaliteit, gekonkel en onzekerheid, die ten slotte een duidelijke, overtuigende uitspraak ten gunste van één stad heeft belet. En al is de driedledige aanbeveling, die er uit de bus is gekomen, Brussel, Straatsburg en Milaan, al met al zo gek nog niet — het had bij de gevolgde stemprocedure ook Monza of Stresa kunnen worden en dat was wel erg geweest — het feit, dat de Franse regering zo onmiskenbaar te verstaan heeft gegeven, in de eerste twee jaar geen definitieve oplossing van de zetelkwestie te wensen ontnemt zelfs aan dit relatieve succes veel van zijn waarde.

Er schijnt overigens in verband met deze Franse houding ten aanzien van de zetelkwestie in sommige hoofden het denkbeeld rond te spoken, dat de voorzitters of sommige leden van de uitvoerende organen der gemeenschappen met aftreden zouden moeten dreigen als de Franse regering op haar standpunt zou blijven staan. Dan zouden de Fransen wel inbinden en de gemeenschappen zouden een enorme prestigewinst kunnen boeken.

Dit lijkt een nogal gevaarlijke redenering. Want men maakt daardoor van de hele zaak een prestigekwestie en men loopt zelfs het risico, dat de regering-De Gaulle een dergelijke kans zal trachten aan te grijpen om de betekenis te verzwakken van verdragen, die zij weliswaar bereid is uit te voeren omdat zij er nu eenmaal zijn, maar waarvoor zij geen enkel enthousiasme opbrengt. Aftreden heeft slechts zin als men voor honderd procent zeker weet, de ander daarmee door de knieën te krijgen. Lukt dat niet, dan berooft men slechts zichzelf van de mogelijkheid, handelend op te treden.

DE BELANGRIJKSTE debatten van de afgelopen week zijn zonder twijfel die geweest over het rapport dat de Nederlandse afgevaardigde Korthals heeft uitgebracht namens de commissie voor de interne markt en het debat over de vrijhandelszone aan de hand van een rapport dat de Nederlandse christen-democratische afgevaardigde mr. Blaisse had opgesteld. Een deel van de problematiek van het rapport-Korthals kwam bovendien ter sprake bij de behandeling van het sociale rapport van de Belgische christen-democraat Bertrand, waarin de sociale aspecten werden behandeld van een aantal vraagstukken die in het rapport-

Korthals van de economische zijde werden bekeken.

Het debat over de vrijhandelszone was over het geheel genomen een goed debat, al kwamen bij sommige Franse afgevaardigden, met name bij de christen-democraat Teitgen, een bijna verbijsterend geborneerd protectionisme en hokjesdenken om de hoek kijken. Gelukkig dachten niet alle Fransen er zo over als hij. Treffend was bijv. Teitgens land- en fractiegenoot Charpentier, een landbouwdeskundige, die zijn vrees voor bepaalde gevaren en zijn bezwaren tegen bepaalde aspecten van de vrijhandelszone overwon en ten slotte tot een aanvaardend standpunt kwam.

Overigens zal het staatsrechtelijk en politiek nog een hele toer worden om de wens der assemblee te verwezenlijken, de Zes als een eenheid en niet afzonderlijk in de vrijhandelszone op te nemen. Want hoezeer zich ook binnen de Zes nu reeds een „gemeenschapsrecht" moge ontwikkelen — al doet men er goed aan, de omvang daarvan in zijn juiste proporties te blijven zien — zolang de politieke gemeenschap van de Zes er nog niet is en de leden dus soevereine staten blijven, blijft politiek gesproken een verdrag van de gemeenschap met derden van lagere en beperktere orde dan een verdrag met de afzonderlijke leden en het is de vraag of de partners van de Zes in de Organisatie voor Europese economische samenwerking met zulk een onvolledig verdrag genoeg zullen nemen.

De belangrijkste les, die er uit het debat over het rapport-Korthals valt te trekken is, dat de ongunstige conjunctuur een aantal zwakke plekken heeft onthuld in de constructie van de gemeenschappelijke markt voor kolen en staal, wat de afgevaardigden over het algemeen tot een kritische houding noopte, zonder dat er van enige neiging tot afkeuring van het beleid der Hoge Autoriteit sprake was. Maar of het nu de positie van de niet-geïntegreerde Belgische mijnen betreft of het ontstaan van onverkoopbare kolenvoorraden bij de mijnen, het handhaven van het beginsel der vrije concurrentie tegenover de verkoopkantoren in het Roergebied, het beleid ten aanzien van de concentratie van ondernemingen, het conjunctuurbeleid of de prijspolitiek — op al deze punten bleken de afgevaardigden niet helemaal tevredengesteld door de antwoorden van de Hoge Autoriteit en willen zij met haar in de komende maanden in de commissies verder van gedachten wisselen. Kennelijk bevindt zich de E.G.K.S. in een overgangsfase. Met de oude koers komt men niet meer goed verder. Maar het debat is nog niet ver genoeg gevorderd om nu reeds een nieuwe lijn te bepalen.

ALS HET WARE in de marge der besprekingen is in de afgelopen week ook het probleem van de eenheid van de zetel en van de samenwerking van de uitvoerende organen der drie afzonderlijke gemeenschappen aan de orde gekomen. En wel door het feit, dat de drie executiees, doordat zij alle drie, althans ten dele, in Straatsburg bijeen waren, van de voordelen van een zij het ook tijdelijke „gemeenschappelijke zetel" konden genieten.

Als de meest uitgesproken voorstander van een spoedige beslissing over de zetelkwestie in de geest van één zetel voor alle gemeenschappen deed zich de voorzitter van de Commissie van de Gemeenschappelijke Markt, prof. Hallstein, kennen.

Op een persconferentie herhaalde hij zijn standpunt met nadruk, toen hem gevraagd werd om een commentaar op berichten uit Parijs, dat de Franse regering tot uitstel besloten zou hebben.

Hallstein zei ook, dat het begrip samenwerking tussen de drie executiees in de laatste maanden een belangrijke wijziging heeft ondergaan. Zag men die gemeenschappelijkheid aanvankelijk voornamelijk in de vorming van gemeenschappelijke diensten, geleidelijk aan is men er zich bewust van geworden, dat dit niet voldoende is, maar dat het streven naar een gemeenschappelijke politiek, een gemeenschappelijk beleid aan de top nog veel belangrijker is.